

te sig ØMU'ens tredje fase og man i vedtagelser om indre og retlige anliggender går over til kvalificeret flertal, medmindre der først er en folkeafstemning på hvert af områderne.

Det er det, der reelt står i ændringsforslaget til Maastricht-Traktaten, og jeg tror ikke, jeg behøver at læse det hele højt.

Men så er det, jeg vil spørge: Hvorfor i alverdens riger og lande kan vi ikke holde fast ved det ændringsforslag, som var grundlaget, anden gang vi diskuterede Maastricht-Traktaten, efter at den var faldet ved folkeafstemningen? For vi diskuterede ikke et sekund at ændre noget som helst ved det. Partierne i det nationale kompromis bad bare om at få nogle ekstra sikringer; de bad ikke om flere ændringer i Maastricht-Traktaten. Og deraf må jeg udlede, at den første afstemning er den gældende og den, som vi arbejder videre efter, og at Danmark på dette punkt har tilmeldt sig Maastricht-Traktaten.

Ergo kan intet af det retlige flyttes over i søjle 1, medmindre det separat har været godkendt i Folketinget og har været ude til folkeafstemning. Og dermed – men det har måske mindre betydning – kan vi på grund af ændringsforslaget til Maastricht-Traktaten i foråret 1992 heller ikke tilslutte os ØMU'ens tredje fase.

Og når jeg siger det på den måde, er det, fordi det med ØMU'en sådan set er ligegyldigt, for den bliver nok ikke til noget. Hverken Tyskland eller Frankrig har jo en jordisk chance for at kunne klare kravene, medmindre der laves om på hele den politiske konstellation og alle betingelserne. Så det er ligegyldigt, men det retlige er altså ikke ligegyldigt.

Og jeg kan godt forstå, at udenrigsministeren i dag så klart og tydeligt siger, at regeringen vil arbejde for, at det retlige ikke bliver flyttet, for regeringen har jo et problem, som ordførerne for de samme partier stadig prøver at bortforklare, nemlig at både Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, Venstre og Det Radikale Venstre var med til at fremsætte dette ændringsforslag i foråret 1992, og at det blev støttet af alle partier inklusive SF og Fremskridtspartiet. Derfor burde ingen være et sekund i tvivl om, at Danmark ikke kan tilslutte sig overflyttelsen af det retlige.

Men regeringskonferencen handler jo også om mere. Den handler også om udvidelsen med de øst- og centraleuropæiske lande, og den handler om at vise respekt for de nye demokratier og give dem mulighed for at blive medlemmer. Men medmindre jeg sparker ordførerne

herop og stiller hundrede spørgsmål til dem, er der ikke én af dem, der drømmer om at sige noget om det, der virkelig er det væsentlige, nemlig hvordan vi får gjort økonomien i EU parat til det. For EU er jo trods alt primært et økonomisk samarbejde.

Men landbrugsreformen, strukturreformen, er ikke nævnt med ét ord, og når jeg endelig får presset statsministeren op på talerstolen, siger han, at det er noget, vi kan tage op senere, om et år eller to, men altså lang tid efter, at vi har haft en folkeafstemning, lang tid efter, at vi har sluttet alle diskussionerne, og lang tid efter, at de nye lande skulle have en chance for at sige, hvad det er, de gerne vil, for de aner ikke, hvad det er.

Vi sælger altså katten i sækken, og statsministeren er faktisk den, der går forrest i denne sælgen ud af det hele.

Der er dog én ting, der er helt sikker: Ingen ændringer af Traktaten kan vedtages, medmindre alle nationer er enige. Men det er, som om statsministeren har glemt, at ændringer af Traktaten kun kan ske med enstemmighed.

Ikke desto mindre står det i en af de første paragraffer i Maastricht-Traktaten – ligesom det gjorde det i Romtraktaten – at hvis ikke alle er enige, kan intet ændres. Og det er vel nok det vigtigste, og måske bliver det sidste gang, vi har en chance for at få foretaget de ændringer, der er væsentlige.

Derfor skal Danmark tage og mande sig op – Danmark skal turde turde! Og Danmark kan forhåbentlig få presset sin statsminister til at turde tale Danmarks sag og ikke kun tale statsmandssager med Boris Jeltsin i Paris.

Og derfor håber jeg, at statsministeren har lyttet til bare lidt af det, jeg har sagt, og så tør sige, at der skal være enstemmighed om det. For vi ved, hvad vi vil, og vi ved også, hvilke betingelser der stilles, nemlig at det skal kunne sendes til folkeafstemning. Og det skal til folkeafstemning, og derfor håber jeg, at statsministeren vil svare positivt på spørgsmålet, om han vil sikre, at det bliver sendt til folkeafstemning, og i øvrigt sikre, at Danmarks meninger kommer igennem.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er ikke sikker på, at jeg i den tid, hvor jeg har siddet i Folketinget, har haft det privilegium at starte min ordførertale kl. 24 sharp, men det er i hvert fald en oplevelse også at få det med.

Men med hensyn til det udspil til debatten i dag, som regeringen har forelagt, vil jeg begyn-